

Hanne Reintoft (DKP):

Det kommunistiske parti har efterhånden mange gange forklaret sin holdning til Christiania, og da den er vel gennemarbejdet og analyseret og deles af vores parti landet over, også i Københavns kommune, er der for så vidt ikke megen grund til at repetere det. Jeg vil dog lige igen understrege, at Christiania har haft sin store betydning. Først ved i fællesskab at henlede opmærksomheden på samfundets manglende evne til at løse de elementære livsproblemer for menneskene, at skaffe dem de enkle menneskerettigheder som bolig, arbejde og trivsel for børnene. Efterhånden lykkes der også noget andet for christianitterne, nemlig at afsløre samfundets tiltagende politiske magtesløshed. Gennem de mere og mere pinagtige eller næsten latterlige folketingsdebatter, vi har om Christiania, ser vi jo, at de forslag til løsning, man kan komme med, enten fremstår som groft reaktionære eller også som regeringens vage, tøvende, famlende forsøg — ingen alvorlige forsøg på at finde løsninger, der kunne bruges, men stadig væk mellemløsninger, der faktisk ikke eksisterer.

Det undrer os, at socialdemokratiet ikke forstår, at i så typiske sager, da er det klarhed, evnen til konstruktive løsninger, der er det eneste, der kan bære, og vi må igen opfordre til sådanne løsninger. Vi har tidligere foreslået, at der inden ophør af en aftale med Christiania, hvis en sådan består, må træffes de nødvendige sociale, økonomiske og pædagogiske forholdsregler. Intet er gjort, og jeg vil vove at påstå, at end ikke forsøgene er gjort. Det, forsvarsministeren er kommet med til Christianiaudvalget, var end ikke halve løsninger, det var pjattede løsninger om husvildeboliger, kvindehjem og pensionistboliger, der ikke eksisterede. Jeg er ganske enig i det senere bekræftede, at Københavns kommune end ikke havde de praktiske muligheder for at gribe til de forholdsregler, som vi af ministeren fik at vide var realistiske alternativer. Der er altså ingen virkelig indsats gjort for Christiania, og vores opgave i dag må igen være kraftigt at opfordre regeringen til at løse de sociale og menneskelige og arbejdsmæssige problemer, der består for christianitterne, ligesom det må være en opfordring til at løse de problemer for alle mennesker i dette land,

der ikke har ordentlige boligforhold, ikke har ordentlige arbejdsvilkår, ikke har muligheder for menneskelig trivsel og det, man med et væsentligt udtryk må kalde menneskelig lykke.

Med hensyn til de dagsordner, der foreligger, da er jeg meget usikker på SFs, fordi man dér taler om en aftale med christianitterne. Jeg er for så vidt enig med hr. Wilhjelm i, at en sådan aftale næppe kan siges at foreligge. Jeg er heller ikke sikker på, at Christianiabebøerne selv synes, der gør det. Jeg synes, man fremhævede så stærkt, at de to partier havde samarbejdet, og forstår ikke, at der så kan være så stor en misopfattelse af, hvad der egentlig foreligger mellem christianitterne og folketinget. Derfor må vi nok lige have redegjort for det.

Vi kan for så vidt godt støtte VS' dagsorden, selv om jeg finder den en lille smule — ja, jeg vil næsten sige primitiv. Nu har vi jo lige igen i dag fået det traditionelle indlæg i en begynderstudiekreds om statens klassekarakter, og lidt efter kommer man så med et forslag, der lægger afgørelsen ud til domstolene. Vi, der har overstået grundskolen, har faktisk den opfattelse, at klassestatens domstol absolut ikke dømmer anderledes, end klassestatens herskende ønsker den skal dømme, og derfor indeholder hr. Wilhjelm's dagsorden faktisk præcis det samme som socialdemokratiets. Forsvarsministeren vælger at lægge ansvaret på fogden, der så vil afvente landsretskendelsen, og hr. Wilhjelm vælger at lægge det på landsretten med det samme. Når vi vil stemme for dagsordensforslaget, så er det, fordi det indebærer en udskydelse, og vi ønsker ingen konfrontation; vi ønsker — lad mig understrege det helt klart — kun Christiania afviklet, hvis alle menneskelige og økonomiske og sociale ressourcer er draget ind og har løst christianitternes problemer på en måde, de selv føler sig tilfredse med.

Arne Christiansen (V):

Jeg skal kort kommentere den biting i finanslovdebatten, der hedder Christianiadagsordenerne. Venstre betragter principielt Christiania som uddebatteret den 25. februar i år. Vi gav dengang forsvarsministeren og dermed regeringen det råd at efterleve dagsordenen af 10. april 1975; vi tilføjede, at vi ville se liberalt på den tid, afviklin-